

ISEGI KÕIGE VEATUMAL ABIELUL
ON PAHUPOOL...

VALEDE

A close-up, high-angle shot of a gold ring. The ring is positioned horizontally, filling most of the frame. The word "KÜTKES" is engraved in a bold, sans-serif font on the inner surface of the ring. The lighting is dramatic, highlighting the metallic texture and the curve of the ring. The background is dark, making the gold stand out.

KÜTKES

KÜTKES

KIMBERLY BELLE

Kimberly Belle
The Marriage Lie
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas fiktiivsed või autori välja mõeldud. Igasugune sarnasus nii elavate kui surnud isikutega, äriettevõtetega, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2016 by Kimberle Swaak-Maleski
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B04326017
ISBN 978-9949-82-068-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

See raamat on pühendatud Kristy Barrettile,
kes on ilus nii ihult kui hingelt.

1

ÄRKAN, kui käsi mu piha ümber libiseb ja mu pealaest jalatallani vastu unesooja ihu tõmbab. Surun end ohtes abikaasa tuttava keha vastu, mu selg leiab koha tema rinna vastas ja ma naudin tema soojust. Will muutub magades kuumaks nagu ahi ja minu kehal on alati mõni koht, mis vajab soojendamist. Sel hommikul külmetavad mu jalad ja ma surun need kahe sooja reie vahele.

„Su varbad on jäised.” Mehe hääl kõmiseb hämaras toas ja ma tunnen, kuidas see läbi minu vibreerib. Meie magamistoa kardinat taga pole veel hommik: on see violetne aeg öö ja päeva vahel ning äratuskella helinani on veel tubli pool tundi aega. „Kas su jalad olid teki alt väljas?”

Aprill on alles alanud ja märts pole veel oma jäist haaret lõdvenandanud. Viimased kolm päeva on tinahallist taevast vihma kallanud ja krõbe tuul on hoidnud õhutemperatuuri keskmisest madalamana. Meteoroloogid ennustavad veel vähemasti üht nädalat säärast kõledust ja Will on ainus atlantalane, kes külma ilma aknad avali tervitab. Tema sisemine termostaat on alati keeratud maksimumi peale.

„Mu jalad külmetavad seepärast, et sina tahad magada iglus. Mul on tunne, et kõigil mu väljaulatuvatel kehaosadel on külma-kahjustused.”

„Tule siia.” Will silitab mu külge ja tõmbab mu kõvemini enda vastu. „Soojendame su siis üles.”

Lebame veidi aega mugavas vaikuses, tema käsi mõnusasti mu kõhul, lõug mu õlal. Will on unest higine ja kleepuv, aga see ei häiri

mind mitte üks põrm. Neid hetki hindan ma kõige rohkem, hetki, kui meie südametuksed ja hingetõmbed on sünkroonis. Need hetked on sama intiimsed kui armatsemine.

„Sa oled mu lemmikuim inimene kogu planeedil,“ pomiseb ta mulle kõrva ja ma naeratan. Oleme valinud need sõnad selle asemel, et öelda tavapäraselt „ma armastan sind“, ja need tähendavad minu jaoks palju rohkem. Iga kord, kui need üle tema huulte tulevad, kõlavad need nagu töötus. Sa meeldid mulle kõige rohkem ja nii jääb see igavesti.

„Sina oled minu lemmik ka.“

Mu sõbrannad kinnitavad kui ühest suust, et see ei jää alati nii, see side, mida oma mehega tunnen. Nad ütlevad, et õige pea harjun ma temaga nii, et leek kustub, ja hakkab vaatama teisi mehi. Ma hakkab põsepuna tupsutama ja huuli värvima nimetute võõraste meeste jaoks, kes pole mu abikaasad, ja kujutlema, kuidas nad puudutavad mind kohtadest, mis on mõeldud vaid mu abikaasale. Seitsme aasta needus, ütlevad sõbrannad selle kohta, ja ma ei suuda seda ettegi kujutada, sest täna, kui oleme olnud koos seitse aastat ja üks päev, siltab Willi käsi mu nahka ja ma tunnen iha vaid tema vastu.

Sulgen silmad, tema puudutus äratab minus kiheluse, mis ütleb mulle, et jään tõenäoliselt tööle hiljaks.

„Iris,“ sosistab ta.

„Mis on?“

„Ma unustasin konditsioneerid filtrid ära vahetada.“

Avan silmad. „Mis asja?“

„Ma ütlesin, et unustasin konditsioneerid filtrid vahetada.“

Ma naeran. „Ma arvasingi, et sa seda ütlesid.“ Will on geniaalne arvutispetsialist, kes on mõnevõrra kimpus aktiivsus- ja tähelepanuhäirega, ja tema peaaegu on nii tobedasti fakte ja infot täis, et pisiasjad lähevad tal sageli meelest... lihtsalt tavaliselt ei meenu need talle seksi ajal. Asi on tõenäoliselt selles, et tal on tööl väga kiire aeg ja lisaks sõidab ta Floridasse kolmepäevasele konverentsile, mistõttu tal on täna tavalisest rohkem asjatoimetusi. „Sa võid seda teha nädalavahetusel, kui reisilt tagasi oled.“

„Aga mis siis, kui ilm enne seda soojaks läheb?”

„Ilmateade sooja ei luba. Ja isegi kui läheb, on nende filtrite vahetamisega paar päeva ikka aega.”

„Ja su auto vajab ilmselt ka õlivahetust. Millal sa selle viimati teenindusse viisid?”

„Ma ei mäleta.”

Oleme Williga kohustused kenasti soorollide järgi pooleks jaganud. Autode ja maja eest vastutab tema, söögi tegemise ja koristamise eest mina. Meil kummalgi pole selle jaotuse vastu midagi. Ülikool tegi minust feministi, aga abielu on õpetanud mulle, kuidas olla praktiline. Lasanjet valmistada on palju meeldivam kui kanalisatsioonikaevu puhastada.

„Vaata hooldusedokumentidest järele. Need on kindalaekas.”

„Vaatan, vaatan. Aga miks sa ühtäkki kohustustest räägid? Kas oled minust juba tüdinud?”

Tunnen, kuidas Willi naeratus mu kukalt paitab. „Vahest seda rasedusraamatutes pesapunumise all silmas peetaksegi.”

Mu rinnas tärkab rõõm, kui Will tuletab mulle meelde, mida me teeme – mida oleme ehk juba teinud –, ja ma pööran end näoga tema poole. „Ma ei saa veel rase olla. Oleme rangelt võttes proovinud alles vähem kui kakskümmend neli tundi.”

Üks kord eelmisel õhtul enne ja kaks korda pärast sööki. Läk-sime vahest oma esimese ametliku lapsetegemiskatsega pisut üle võlli, aga samas oli see meie pulma-aastapäev ja Will on klassikaline maksimalist.

Tema silmad säravad rahulolust. Kui meie vahel oleks nii palju ruumi, et ta saaks endale vastu rinda taguda, teeks ta tõenäoliselt just seda. „Olen kindel, et mu poisid on tublid ujujad. Sa oled tõenäoliselt juba rase.”

„Vaevalt küll,” vastan, kuigi mehe sõnad tekitavad minus elevust. Will on meie suhtes praktilisem pool, see, kes hoiab pea selge, samas kui mina pakatan labradorilikust optimismist. Ma ei ütle talle, et olen juba arvutused teinud. Hoian juba oma tsükli silma peal,

loen viimasest menstruatsioonist mööda läinud päevi, panen kõik oma telefonis selleks ette nähtud programmi kirja ja tean, et Willil on õigus. Ma võin tõesti juba rase olla. „Suurem osa inimesi kingivad seitsmendaks aastapäevaks villatooteid või vaske. Sina kinkisid mulle spermat.”

Will naeratab närviliselt nagu siis, kui ta on teinud midagi, mida poleks pidanud tegema. „See pole kõik.”

„Will...”

Möödunud aastal matsime Willi õhutuse peale kõik oma säästud ja lõviosa meie igakuisest sissetulekust laenu alla, mis tegi meist vae- sed majaomanikud. Aga, oh, kui uhke maja me saime. See on meie unistuste maja: kolme magamistoaga, Victoria-aegne, avara terras- siga, täis originaalpuitdetalle ja asub Inman Parki vaikselt tänaval. As- tusime uksest sisse ja Will armus majasse silmapilk, hoolimata sellest, et pooled toad pidid veel mõneks ajaks tühjaks jääma. Sel aastapäev- val me teineteisele kingitusi ei teinud.

„Tean, tean, aga ma ei suutnud end tagasi hoida. Tahtsin osta sulle midagi erilist. Midagi, mis meenutaks sulle seda hetke, aega, kui olime veel kahekesi.” Ta pöörab ümber, paneb lambi põlema, tõmbab lauasahtlist väikese punase karbi ja ulatab selle ujeda naera- tuse saatel mulle. „Ilusat aastapäeva.”

Isegi mina tunnen ära Cartier', kui seda näen. Selles poes maksab isegi iga tolmukübe rohkem, kui me jõuaksime tasuda. Kui ma karpi lahti ei tee, klõpsab Will pöidlaga sulgurit ja tõmbab kaane avali, tuues nähtavale kolm läbipõimitud rõngast, millest üks on tihedalt kaetud tillukeste briljantidega.

„See on truuduse sõrmus. Roosa tähistab armastust, kollane truud- dust ja valge sõprust. Mulle meeldis kolme rõnga sümbolism: sina, mina ja meie tulevane laps.” Pilgutan pisarad silmist ja Will kergitab sõrmega mu lõuga ning meie pilgud kohtuvad. „Mis lahti? Kas see ei meeldi sulle?”

Silitan sõrmega säravvalgeid kive, mis punase naha taustal sä- tendavad. Tegelikult oli Will valinud kõige ilusama sõrmuse. See on

lihtne, maitsekas, vapustav. Oleksin ise valinud endale just sellesama, kui meil oleks raha raisata.

Ja ometi tahan ma seda sõrmust rohkem, kui peaksin tahtma – mitte seepärast, et see on ilus ja kallid, vaid seepärast, et Will oli sõrmust valinud säärase mõtetega.

„See on imekaunis, aga...“ Vangutan pead. „See on liig. Me ei saa seda endale lubada.“

„See pole liig. Mu tulevase lapse emale pole miski liig.“ Ta võtab sõrmuse karbist ja libistab mulle sõrme. See on jahe ja raske ja sobib ideaalselt, emmatus nahka mu sõrmenuki all, nagu oleks see tehtud just minule. „Kingi mulle väike tüdruk, kes on täpset sinu nägu.“

Mu pilk liigub üle mehe nurgelise näo ja peatub lemmikkohtadel. Peenikesel armil, mis lõhestab tema vasaku kulmu. Kõhuga ninal. Tugeval kandilisel lõual ja magusatel huultel. Tema silmad on unised ja juuksed sassis ja lõug habemetüükast kare. Kõigist tema harjumustest ja tujudest, kõigist külgedest, mida olen õppinud tundma, armastan teda kõige rohkem sellisena, nagu ta on praegu: armsa, südamliku ja säsituna.

Naeratan läbi pisarate. „Mis saab siis, kui tuleb pois?“

„Siis jätkame, kuni ma saan oma tütrekese.“ Ta suudleb mind, surudes huuled pikaks ajaks minu omade vastu. „Kas sõrmus meeldib sulle?“

„Väga.“ Ma panen käe talle ümber kaela ja briljandid sädelevad tema õla kohal. „See on veatu, just nagu sina.“

Will naeratab. „Vahest peaksime veel korra harjutama, enne kui ma reisile lähen. Nii igaks juhuks.“

„Su lend läheb kolme tunni pärast.“

Aga tema huuled liiguvad juba mööda mu kaela alla ja käsi libiseb aina madalamale ja madalamale. „Ja siis?“

„Väljas sajab. Liiklusolud on väga keerulised.“

Ta pöörab mu selili ja surub vastu voodit. „Siis peame lihtsalt kiiresti tegema.“